

зове бѣше естествено да глѣдатъ да си уголѣмяватъ владеніа-та отъ гърба на съсѣдни-тѣ си народи; по този начинъ тѣ като уголѣмяваха и германско-то царство, германски-тѣ царіе имъ помагаха въ тѣхнитѣ боеве противъ външни-тѣ имъ непріатели. Не бѣше за чудо тогазъ ако по някой пѣть Чехско-то или Моравско-то царство ся побѣдеше отъ нѣмски-тѣ толпи, подигнати противъ тяхъ; особено защо-то Австрія умеаше твърде добря да подигне тѣзи или онѣзи лица отъ благородна-та каста, въ Чехско и Моравско, противъ царска-та властъ, като имъ обѣщаваше голѣми награди само да ѝ помагатъ, чрезъ предателство-то си, да побѣди отечество-то имъ. Тѣзи побѣди обаче не докарваха никога съвършено-то подчиненіе подъ австрійска-та властъ, но само много или малко унижителни условія за миръ; защо-то не е лесно да ся подчини съвсемъ, да ся пороби единъ народъ за дълго време; тѣзи побѣди докарваха по-често тѣсна свързка между двѣ-тѣ правителства, разбира ся, въ полза на австрійска-та династія, и ето защо:

Императорска-та корона и нейна-та властъ въ Германія не бѣха наследственни; сиречь, тѣ не преминуваха отъ татка на сина. Императора ся избираше отъ германски-тѣ князове, между кои-то бѣше и австрійскія. Кога-то австрійско-то княжество ся усили, то започна да изискова отъ германски-тѣ князове да избиратъ за императори австрійски-тѣ; случеше ли ся да има някой да ся противи на желаніе-то имъ изведнажъ война-та бѣше обявена и Чехски-тѣ и Моравски-тѣ царіе проваждаха военна помощъ противъ непослушни-тѣ германски князове. Отъ това слѣдва че Австрійски-тѣ князове играяха рола между двѣ-тѣ страни: употребляваха едни-тѣ и други-тѣ за своя